

Arrest

nr. 170 647 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 24 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2013 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 april 2013 wordt de aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 18 juli 2013 ingetrokken.

Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*D., R. (R.R.: ...)
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te MOSCOW REG op (...)1937
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.03.2013(zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t Verenigd Koninkrijk, § 42)1.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan

uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekaie Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 24 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van JK, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D., R. geboren te MOSCOW REG op (...)1937, nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Regelmatig verblijf verstreken sedert 27.11.2012...."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekende partij de schending aan van het algemeen motiveringsbeginsel in samenhang met de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij in de synthesememorie het volgende uiteen:

"3.4 De ingeroepen schendingen in concreto getoetst aan de thans bestreden beslissingen

3.4.1. De bestreden beslissingen houden onvoldoende rekening met de werkelijke/concrete situatie van verzoekende partij

Verzoekende partij is van oordeel dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met de werkelijke/concrete situatie van verzoekende partij en zich in deze niet kon baseren op het zogenaamd medisch advies van de arts-adviseur d.d. 24 juli 2013. (bijlage bij stuk I.a.)

De hierboven aangehaalde motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij houdt in dat de akte de feitelijke en de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering is in casu niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoekende partij.

In het standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag ingevuld door de behandelend huisarts dokter SI d.d. 7 februari 2013 (bijlage 4 bij stuk 2) is naast de medische diagnose stricto sensu uitdrukkelijk vermeld dat verzoekende partij niet alleen arbeidsongeschikt is doch ook niet kan reizen en dat mantelzorg absoluut vereist is. Dokter S maakt melding van zeer hoge kans op CVA en verhoogde valfrequentie bij stopzetting van de behandeling. Ook dokter NC vermeldt in zijn medisch verslag d.d. 7 januari 2013 (bijlage 5 bij stuk 2) - verslag waarvan de verwerende partij erkent dat er rekening mee kan en moet worden gehouden, zie supra - dat "...Patiënte is arbeidsongeschikt, hulp van derden is noodzakelijk..."

De verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op het advies van de arts-adviseur d.d. 24 juli 2013 - in de beslissing staat geschreven "...d.d. 18.03.2013..." doch er kan worden van uitgegaan dat dit een vergissing is hetgeen wél wederom de onzorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij aantoon! (bijlage bij stuk 1.a.)

Uit lezing van voormeld advies blijkt dat de arts-adviseur er zich met één zin van afmaakt door de aandoening van verzoekende partij te banaliseren door ze af te doen als "...De huidige behandeling is niet efficiënt en ligt zelfs aan de basis van de bloeddrukschommelingen...". Zulks is geen behoorlijk medisch advies omtrent de aandoening en de ernst van de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt zoals gesteld door dokter S in het standaard medisch getuigschrift (bijlage 4 bij stuk 2). Dat dokter S. - de arbeidsongeschiktheid en de noodzakelijke hulp van derden wordt bevestigd door dokter N. C. in zijn medisch verslag d.d. 7 januari 2013 (bijlage 5 bij stuk 2) - uitdrukkelijk vermeldt in het medisch standaard getuigschrift dat verzoekende partij niet alleen arbeidsongeschikt is doch ook niet kan reizen en dat mantelzorg absoluut vereist is - mantelzorg die, zoals uiteengezet in de aanvraag, enkel in België kan worden gegeven door de enige dochter van verzoekende partij die in België woont en Belg is - en dat bij stopzetting van de behandeling er een zeer hoge kans op CVA is en verhoogde valfrequentie en dat in de aanvraag gestaafd met stukken (bijlage 12 bij stuk 2) wordt aangetoond dat het povere gezondheidssysteem van de Russische Federatie belet dat verzoekende partij de noodzakelijke behandelingen en medicatie zal verkrijgen, hierover wordt met geen woord gerept noch in het advies van de arts-adviseur noch in de bestreden beslissing(en).

De arts-adviseur en derhalve de bestreden beslissingen geven niet aan waarom de geattesteerde diagnose met geattesteerde arbeidsongeschiktheid, absoluut vereiste mantelzorg en niet kunnen reizen gering of onbestaande zou zijn, maar er wordt louter mee volstaan dit risico te banaliseren. Een dergelijke motivering is niet afdoende en niet ernstig.

De verwerende partij heeft niet, zoals vereist door artikel 9ter, §1, 1^{ste} en 5^{de} lid van de Vreemdelingenwet het "...lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn lever) of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst..." in deze concrete situatie waarbij verzoekende partij niet kan reizen, arbeidsongeschikt is en afhankelijk is van de zorgen van haar enige dochter die in België woont en Belg is en waarbij is uiteengezet in de aanvraag en is aangetoond met stukken (bijlage 12 bij stuk 2) dat het povere gezondheidssysteem van de Russische Federatie belet dat verzoekende partij de noodzakelijke behandelingen en medicatie zal verkrijgen, beoordeeld, of daaromtrent toch geen uitdrukkelijke motieven opgegeven, anders dan voormelde eenvoudige banalisering. De motivering laat verzoekende partij niet toe in te zien op welke gronden de beslissingen zijn gebaseerd.

De argumenten die de verwerende partij desbetreffend eind pagina 3 en bovenaan pagina 4 van de nota aanhaalt dat "...noch de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-attaché stelling neemt omtrent de arbeidsongeschiktheid van verzoekster, de mogelijkheid tot reizen of de noodzaak aan mantelzorg..." en dat "...een ernstig zieke vreemdeling niet zal worden verwijderd..." zijn niet pertinent. Verzoekende partij argumenteert immers net dat de geattesteerde diagnose met geattesteerde arbeidsongeschiktheid, absoluut vereiste mantelzorg, niet kunnen reizen en pover gezondheidssysteem wel degelijk in het kader van de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden beoordeeld en gemotiveerd hetgeen in casu niet is gebeurd. Indien - zoals de verwerende partij lijkt te suggereren - geen rekening mag worden gehouden naast de diagnose stricto sensu op zich met arbeidsongeschiktheid, mogelijkheid tot reizen, vereiste mantelzorg, kan immers nooit een correcte beoordeling worden gemaakt van hetgeen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist m.n. het beoordelen van het "...lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst...". De redenering van de verwerende partij druist dan ook volledig in tegen de letterlijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een *stricto sensu* medische diagnose met geattesteerde absoluut vereiste mantelzorg samen met arbeidsongeschiktheid, onmogelijkheid tot reizen en een pover gezondheidssysteem dat belet dat verzoekende partij de noodzakelijke behandelingen en medicatie zal krijgen, is per definitie ernstig. De arts-adviseur had, hiermee rekening houdende, verzoekende partij dienen uit te nodigen voor een eigen medisch onderzoek dat hij dan tegenover het medisch onderzoek dat tot het standaard medisch getuigschrift heeft geleid en tegenover de overige stukken gevoegd bij de aanvraag kan plaatsen. Artikel 9ter, §1, 5^{de} lid van de Vreemdelingenwet schept uitdrukkelijk de mogelijkheid om de vreemdeling door de ambtenaar-geneesheer zelf te laten onderzoeken en zo nodig geacht zelfs advies in te winnen bij deskundigen.

Artikel 9ter, §1, 3^{de} lid van de Vreemdelingenwet, vraagt dan wel van de vreemdeling om zelf alle nodige medische inlichtingen aan de verwerende partij over te maken, dit ontslaat de verwerende partij niet van haar zorgvuldigheidsverplichting. De zorgvuldigheidsverplichting dient samen gelezen te worden met de mogelijkheid tot zelfstandig onderzoek en bijkomend advies voorzien in artikel 9ter, §1, 5^{de} lid van de Vreemdelingenwet.

Ook op dit punt argumenteert de verwerende partij naast de kwestie. Alwaar de verwerende partij onderaan pagina 4 en bovenaan pagina 5 van de nota schrijft dat "...De ambtenaar-geneesheer hoeft niet in debat te gaan met de arts die het standaard medisch attest heeft ingevuld noch moet hij motiveren waarom hij van dit attest "afwijkt"...Evenmin is het zo dat de ambtenaar-geneesheer verplicht zou zijn een specialist te consulteren of om de betrokkene te onderzoeken om de loutere reden dat een arts het standaard formulier heeft ondertekend... wordt dit door verzoekende partij nergens als *such* als dwingende verplichting gesteld.

Verzoekende partij stelt enkel dat uitgaande van de concrete omstandigheden in deze de zorgvuldigheid vereist dat verzoekende partij aan een eigen medisch onderzoek door de arts-adviseur zou zijn onderworpen. De banalisering van het medisch standaard getuigschrift door de verwerende partij is trouwens volstrekt onjuist aangezien dit precies de basis uitmaakt om de beoordeling van de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet mogelijk te maken.

De verwerende partij is overigens zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoekende partij aangehaalde argumenten door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken. De verwerende partij kan er niet mee volstaan het advies van de arts-adviseur klakkeloos over te nemen / te volgen indien in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gestaafd door het toegevoegde medisch attest (bijlage 4 bij stuk 2) uitdrukkelijk door de behandelende arts wordt vermeld dat verzoekende partij niet kan reizen en mantelzorg absoluut vereist is en de arbeidsongeschiktheid en noodzakelijke hulp van derden door een andere arts dokter Nelissen Cornelis wordt bevestigd (bijlage 5 bij stuk 2) en in de aanvraag gestaafd met de nodige stukken is aangetoond dat de vereiste mantelzorg enkel in België bij de enige dochter kan en het zeer zeer slecht gesteld is met het gezondheidssysteem in de Russische Federatie. De verwerende partij had dan bijkomend onderzoek moeten laten verrichten, *quod in casu non*.

De verwerende partij kan er dan ook niet mee volstaan te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur aangezien dit advies niet voorzien is van een afdoende feitelijke en juridische motivering, niet relevant is en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

De verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of de ziekte van verzoekende partij rekening houdend met de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt aangetoond door de inhoud van de aanvraag en de bij de aanvraag gevoegde stukken (stuk 2), geen reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst) inhoudt.

Verzoekende partij terugsturen naar de Russische Federatie houdt in haar concrete situatie een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit / een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit zowel in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. als van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het betreft in casu dus geenszins zo maar het erop na houden van een andere mening tussen verzoekende partij en de arts-adviseur/de verwerende partij!

Het eerste onderdeel van het eerste middel is dan ook gegrond.

3.4.2. De onontvankelijk verklaring met bevel om het grondgebied te verlaten enkel en alleen omwille van het beweerd niet voorhanden zijn van een direct levenbedreigende aandoening is niet rechtsgeldig

Verzoekende partij is het ook niet eens met de stelling van de verwerende partij die erop neer komt dat de aanvraag om machtiging tót verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en zich niet bevindt in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium waarbij uit lezing van de eerste bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat de verwerende zich baseert op de rechtspraak van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de zogenaamd door het Hof gehanteerde norm overneemt om de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De aanvraag ingediend door verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is in deze onontvankelijk verklaard enkel en alleen omdat het in casu niet zou gaan om een direct levensbedreigende aandoening met een graad van ernst zoals beweerdelijk vereist door artikel 3 van het E.V.R.M., zijnde een aandoening die levensbedreigend is gelet op de kritieke toestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte; de verwerende partij linkt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan artikel 3 van het E.V.R.M. hetgeen alleen al blijkt uit de overweging in de eerste bestreden beslissing dat "...betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet...". (eigen onderlijning en accentuering)

De verwerende partij geeft dit zelf ook toe. Immers, vanaf pagina 6 t.e.m. pagina 15 van de nota heeft de verwerende partij het enkel en alleen nog over artikel 3 van het E.V.R.M. en de desbetreffende rechtspraak van het E.H.R.M.. Uitdrukkelijk schrijft de verwerende partij "...Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten.. zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens...".

Ook de andere overwegingen in de eerste bestreden beslissing (stuk I.a.) spreken desbetreffend voor zich:

"...Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 18.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen. artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM...) Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd. kritiek. dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (...).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter§3...".

Het zonder meer poneren van het voormelde zonder enige verdere concrete motivering, is op zich reeds een reden om de bestreden beslissingen te vernietigen omwille van schending van de hierboven aangehaalde motiveringsplicht.

Er is echter meer!

Het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel en alleen omdat het in casu niet zou gaan om een direct levensbedreigende aandoening met een graad van ernst zoals beweerdelijk vereist door artikel 3 van het E.V.R.M., zijnde een aandoening die levensbedreigend is gelet op de kritieke toestand of het zeer

vergevorderde stadium van de ziekte, schendt niet alleen de motiveringsplicht zoals hiervoor vermeld doch schendt eveneens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Immers bepaalt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens dat het zou moeten gaan om een direct levensbedreigende aandoening.

Bovendien is het zo dat alwaar wordt gesteld dat artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte en verwezen wordt naar o.m. EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk en EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. t. Verenigd Koninkrijk, deze "interpretatie" door de verwerende partij eveneens onjuist is daar ook in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet alleen de ziekte van belang is, doch ook de mogelijkheid tot behandeling en opvang in het herkomstland, elementen die in casu zelfs niet zijn onderzocht en beoordeeld, niettegenstaande desbetreffend bij de aanvraag stukken zijn bijgebracht (bijlage 12 en 13.a. bij stuk 2). De verwerende partij gaat uit van een verkeerde deductie. De verwerende partij schendt dus ook artikel 3 van het E.V.R.M..

Uitgaande van het voormelde is dan ook meteen aangetoond dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissingen en derhalve schendt verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het standpunt van verzoekende partij zoals hierboven uiteengezet, is intussen meermaals bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én door de Raad van State.

Meer bepaald verwijst verzoekende partij naar de hierna volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 RvV nr. 92.397 van 29 november 2012 RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 RvV nr. 93.870 van 18 december 2012 RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

Verzoekende partij sluit zich aan bij voormelde rechtspraak en bij de analyse die het Kruispunt Migratie-Integratie van voormelde rechtspraak heeft gemaakt, verschenen op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be) en die luidt als volgt:

"...DVZ moet 9ter bescherming verruimen: EHRM rechtspraak werd te beperkend geïnterpreteerd en is niet bepalend volgens RvV

Dienst Vreemdelingenzaken mag niet langer medische regularisatie-aanvragen afwijzen alleen omdat de ziekte volgens het advies van de DVZ arts "niet direct levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderd stadium van de ziekte".

Sinds een halfjaar beoordeelt DVZ 9ter aanvragen volgens deze norm, die echter niet in artikel 9ter van de Verblijfswet zelfstaat maar die verkeerd gededuceerd werd uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over art. 3 EVRM. In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van DVZ (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): RvVnr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7februari 2013.

Centrale stellingen in deze nieuwe RvV rechtspraak:

De RvV noemt de interpretatie door DVZ van de EHRM rechtspraak "te beperkend". Volgens de interpretatie door DVZ en de DVZ arts kan artikel 3 EVRM slechts geschonden worden "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte".

Volgens de RvV stelt het EHRM dat echter geenszins als absolute voorwaarde. De DVZ arts vertrekt dus van een verkeerde deductie (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661).

De RvV stelt vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De RvV stelt dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan

doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere

bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De DVZ artsen moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden.

Ook in de EHRM rechtspraak is niet alleen de ziekte van belang, maar ook de mogelijkheid töt behandeling en opvang in het herkomstland

De RvV analyseerde de EHRM rechtspraak en concludeert dat de interpretatie daarvan door DVZ te beperkend is:

Het onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het mogelijk is om te reizen, of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden van dat dossier: zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, als ook voor de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst. Mogelijk geven factoren en omstandigheden op zichzelf geen aanleiding tot een schending van artikel 3 EVRM, maar hun combinatie wel.

Ook het EHRM houdt bij de motivatie van zijn arresten niet enkel rekening met het feit dat de vastgestelde ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt.

Het EHRM sluit niet uit dat een ernstige aandoening een schending kan uitmaken van art. 3 EVRM als er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland waardoor de aandoening alsnog op korte termijn kan evolueren naar een actuele levensbedreiging.

Het EHRM motiveert ook rekening houdende met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

Uit de EHRM rechtspraak kan wel worden afgeleid dat een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM (RvVnr. 92.397 en RvVnr. 92.661)

Afwijzing van risico bij stopzetting behandeling in herkomstland (wegens 'geen directe bedreiging') schendt zorgvuldigheidsplicht (RvV 92.444)

De RvV ziet niet in hoe de DVZ-arts kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging van het leven van de 9ter aanvrager, daar waar zijn behandelend arts een psychiater blijkt te zijn die expliciet stelt dat er zelfmoordrisico's zijn in geval van stopzetting van de behandeling. De DVZ schendt in dat geval de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de DVZ-arts een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Rusland. Evenmin blijkt dat hij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die een dergelijke expertise bezit. De DVZ-arts is evenmin nagegaan of de adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland.

DVZ kan niet betogen dat hij enkel het advies van de DVZ-arts kon volgen waarin staat dat de aangehaalde aandoening niet beantwoordt aan artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. De DVZ moet immers dit art. 9ter, §1, eerste lid respecteren en zo nodig de DVZ-arts verzoeken om bijkomend onderzoek te verrichten.

Formele motiveringsplicht DVZ + verslag van DVZ arts: 'lijdt niet aan een levensbedreigende ziekte' is onvoldoende (RvV 92.258)

Uit de medische attesten blijkt dat er een risico is dat betrokkene niet meer zal kunnen stappen. Artikel 9ter betreft verschillende situaties. De motivering van DVZ met betrekking tot slechts één element, namelijk de hoge drempel van de EHRM rechtspraak, is stéréotype en laconiek. Deze motivering maakt dat de aanvrager de redenen waarom de 9ter aanvraag ongegrond is niet kent. De formele motivatieplicht houdt niet in dat DVZ alle argumenten van de 9ter aanvrager gedetailleerd moet weerleggen, maar wel dat DVZ informeert over de redenen die bepalend zijn in het nemen van de beslissing.

Uit het rapport van de DVZ-arts blijkt niet dat hij onderzocht heeft of de amputatie van het middenvoetsbeen en de ernstige huidaandoeningen van de linkertenen van die aard zijn dat ze een reëel risico vormen voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het verslag van de DVZ-arts is onvoldoende als het enkel de graad van ernst conform de interpretatie van het EHRM onderzoekt.

RvV over het verband tussen art. 9ter Vw en de EHRM rechtspraak

De RvV situeert de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM in het kader waarin ze tót stand kwam, namelijk bij geplande repatriëringen van zieke vreemdelingen. Volgens de RvV is deze rechtspraak niet alleen bepalend voor de toekenning van een verblijfsmachtiging volgens artikel 9ter Vw. De bescherming van art. 9ter gaat immers verder dan deze rechtspraak van het EHRM. (In ieder geval gaat de bescherming van artikel 9ter Vw verder dan een te beperkende interpretatie van de EHRM rechtspraak door DVZ.)

Los van de vraag of alle begrippen vervat in art. 9ter Vw dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, blijkt uit de bewoordingen van art. 9ter dat dit artikel gebaseerd is op concepten zoals deze gehanteerd worden door het EHRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van art. 9ter blijkt dat de wetgever de toekenning minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van het artikel 3 EVRM vallen (RvV nr. 92.863, RvVnr. 92.397, RvVnr. 92.661).

De context van art. 3 EVRM conform het EHRM is een andere context dan deze van art. 9ter Vw. Het EHRM spreekt zich immers uit over de draagwijdte van art.3 EVRM in een context van verwijdering (repatriëring) en niet in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf (RvV nr. 92.258).

Verwijzend naar de wijziging van art. 9 lid 3 naar art. 9ter VW en de omzetting van art. 15 van de richtlijn over subsidiaire bescherming (2004/83/EG) stelt de RvV dat de wetgever bij de formulering van art. 9ter breder wou gaan in de pathologieën dan wat voortvloeit uit de rechtspraak van het EHRM (RvV nr. 92.258).

Conclusie

De RvV vernietigt DVZ beslissingen waarbij een art. 9ter aanvraag wordt afgewezen enkel omdat het geen direct levensbedreigende, kritieke gezondheidssituatie of vergevorderde (terminale) ziekte is (-de graad van ernst zoals deze door DVZ verkeerd gededuceerd wordt uit de EHRM rechtspraak). Deze interpretatie is te beperkend.

Art. 9ter Vw beperkt zich niet tot het risico op een overlijden. De DVZ moet ook nagaan of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit of geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dat moet ook blijken uit de motivering van de DVZ beslissing en uit het verslag van de DVZ arts...".

Ten behoeve van de Raad brengt verzoekende partij als stuk 6 een uitprint bij van de geciteerde analyse van het Kruispunt Migratie-Integratie; wat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf betreft waarnaar wordt verwezen gaat verzoekende partij ervan uit dat de Raad hiervan kennis heeft zodat deze niet apart worden bijgebracht.

Intussen heeft ook de Raad van State voormeld standpunt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van verzoekende partij bevestigd en dit bij arrest d.d. 19 juni 2013 nr. 223.961.

Samengevat oordeelt de Raad van State in voormeld arrest als volgt:

"...De DVZ mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke gezondheidstoestand'. DVZ verwees met deze begrippen naar de hoge drempel die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken. De RvS vindt deze verwijzing absoluut niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm (die bv. geldt zonder 9ter aanvraag of bij repatriëring), en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw). DVZ moet de verschillende mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf". Artikel 9ter Vw betreft verschillende mogelijkheden die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst), of andersom. DVZ moet beide onderzoeken..."

Onder stuk 7 wordt het betreffende arrest van de Raad van State en de uitprint van de analyse ervan door het Kruispunt Migratie-Integratie bijgebracht.

Niet kan worden betwist - dit wordt zelfs uitdrukkelijk erkend door de verwerende partij - dat de eerste bestreden beslissing een beslissing is zoals omschreven in de hierboven vermelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State en de analyse ervan door het Kruispunt Migratie-Integratie. Meer bepaald betreft de eerste bestreden beslissing inderdaad een beslissing waarbij de verwerende partij de aanvraag tot verblijfsmachtiging door verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel en alleen afwijst omdat er geen sprake zou zijn van een direct levensbedreigende, kritieke gezondheidssituatie of vergevorderde (terminale) ziekte.

Zulks is in strijd met de motiveringsplicht, met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met artikel 3 van het E.V.R.M. en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De hierboven vermelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State moet in deze dan ook worden toegepast.

De verwerende partij meent de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State naast zich neer te kunnen leggen en blijft - geheel ten onrechte dus - bij haar standpunt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet volkomen gelinkt is aan artikel 3 E.V.R.M..

Het tweede onderdeel van het eerste middel is dus ook gegrond.

De bestreden beslissingen schenden dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en dienen te worden vernietigd.

Het eerste en enig middel is integraal gegrond."

2.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers besloten tot de onontvankelijkheid van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 24 juli 2013 opgesteld op grond van het voorgelegd standaard medisch getuigschrift en bijlagen en waarin wordt besloten dat de ziekte van verzoekster kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het medisch advies werd samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekende partij en kan worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In het medisch advies wordt op concrete wijze geduid op grond van welke vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit kwam. Verzoekende partij kan, gelet op wat voorafgaat, niet voorhouden dat de voorziene motivering stereotiep is of dat geen rekening is gehouden met de omstandigheden van de zaak. Verzoekende partij blijft ook in gebreke om op concrete wijze te duiden op welk punt de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend of onbestaande zou zijn. Ten overvloede dient verder geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, dient het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden bekeken. Dit wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. [...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7. [...]"

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Hierbij wordt verwezen naar volgend advies dat de ambtenaar-geneesheer op 24 juli 2013 opstelde met betrekking tot verzoeksters medische problematiek:

"ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.03.2013.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 07.02.2013 en de bijlage d.d. 07.01.2013 beschreven wisselende bloeddruk houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De huidige behandeling is niet efficiënt en ligt mogelijk zelfs aan de basis van de bloeddrukschommelingen. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie en zich in deze niet kon baseren op het medisch advies. Dr. S. attesteerde dat verzoekende partij niet arbeidsgeschikt is, niet kan reizen en dat mantelzorg absoluut vereist is. Dit wordt bevestigd door Dr. N.C. Bovendien attesteerde Dr. S. dat bij stopzetting van de behandeling er een zeer hoge kans op CVA is en verhoogde valfrequentie. Verzoekende partij verwijst tevens naar haar aanvraag en bijgevoegde stukken waaruit het povere gezondheidssysteem van de Russische Federatie blijkt waardoor zij wordt verstoken van de noodzakelijke behandelingen en medicatie in haar land van herkomst.

In het medisch advies van 24 juli 2013 kan worden gelezen dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zowel in het medisch advies als in de eerste bestreden beslissing wordt geen stelling genomen omtrent de arbeidsongeschiktheid, de mogelijkheid tot reizen of de noodzaak aan mantelzorg omdat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard. De ambtenaar-geneesheer oordeelde

dat de beschreven wisselende bloeddruk geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij. Verder stelt hij vast dat de huidige behandeling niet efficiënt is en mogelijk zelfs aan de basis ligt van de bloeddrukschommelingen. Er bestaat volgens het oordeel van de arts-adviseur aldus geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer beschikt met toepassing van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet over een beoordelingsbevoegdheid. Hij hoeft niet in debat te gaan met de behandelende artsen, noch moet hij motiveren waarom hij van de attesten 'afwijkt'. Het komt niet aan de Raad toe zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch de Raad kan enkel nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij weerlegt het oordeel dat de wisselende bloeddruk geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en de behandeling niet efficiënt is en mogelijk zelfs aan de basis ligt van de bloeddrukschommelingen niet door te wijzen op de geattesteerde arbeidsongeschiktheid, nood aan mantelzorg en onmogelijkheid om te reizen. Uit de wettekst van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en uit de toelichting in de voorbereidende werken blijkt dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten. De arts-adviseur is in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet allerm minst gehouden om na te gaan of de verzoekende partij in het land van herkomst alle medische zorgen kan bekomen, dewelke in België verstrekt worden. De arts-adviseur dient enkel na te gaan of er een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, indien er geen adequate behandeling in het land van herkomst aanwezig is. *In casu* oordeelt de arts-adviseur dat de behandeling niet efficiënt is en mogelijk zelfs aan de basis ligt van de bloeddrukschommelingen. De arts-adviseur steunt zijn oordeel op het door verzoekende partij voorgelegd standaard medisch getuigschrift van 7 februari 2013 en bijlagen van 7 januari 2013 waaruit blijkt dat weldegelijk rekening is gehouden met de concrete situatie van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij meent dat er minstens een medisch onderzoek had moeten gebeuren, of dat de arts-adviseur advies diende in te winnen bij deskundigen, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek of een bijkomend advies een onderbouwd advies kan geven. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken over het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico.

Waar verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet kon baseren op het medisch advies kan zij niet worden gevolgd. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat uit het medisch advies blijkt dat uit het standaard medisch attest en bijlagen niet kon worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing en/of het advies kennelijk onredelijk is om de enkele reden dat zij een andere mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond en evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat verwerende partij, inzake het determinerende motief, een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Verzoekende partij is het ook niet eens met de stelling van de verwerende partij dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat zij niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en zich niet bevindt in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium waarbij de verwerende partij zich baseert op de rechtspraak van het EHRM.

Het feit dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer – dat verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarin wordt geduid dat de aangevoerde medische problematiek geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij inhoudt en dat een behandeling strikt genomen niet nodig is want niet efficiënt – en diens conclusie dat de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9^{ter}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, tevens aangaf van oordeel te zijn dat wanneer een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte in een vergevorderd, kritiek, levensbedreigend of terminaal stadium deze vreemdeling niet onder het toepassingsgebied van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet kan vallen en hierbij uitgaat van een restrictieve interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan voorts niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden. Het betreft immers een overtollige rechtstheoretische toelichting. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad en van de Raad van State is terzake ook niet dienstig nu, in tegenstelling tot de opgesomde en geciteerde arresten, *in casu* wel een onderzoek is gebeurd van het bestaan van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De arts-adviseur oordeelt op dat vlak dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de huidige behandeling niet efficiënt is en mogelijk zelfs aan de basis ligt van de bloeddrukschommelingen. Uit een lezing van het medisch advies, waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd, blijkt niet dat het standpunt van de arts-adviseur ‘volkomen gelinkt’ is aan artikel 3 van het EVRM. Voorts moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN